

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/2 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr., a treia-oră 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăce Nr. 15.

Se prenumără și la poște și la librării.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază

Nimeri singuratici la 5 cr. se vând în Sibiu: la librăria „Tipografiei”, societate pe acțiuni și la librăria L. Michaelis, strada Cisnădiei, 27. — În Alba-Iulia: la librăria Weisz Bernat „la loterie”.

Gimnasiul din Brad — liceu.

I.

(m.) Gimnasiul din Brad se se întregesc la 8 clase, se devie liceu — eată o chestie culturală-națională de cea mai mare ponderosită, sulevată zilele aceste în „Tel. Rom.” în un articol, reprodus și de noi.

Da, cine s'ar îndoi despre necesitatea unui liceu complet în Brad? Cine nu ar ști aprecia marile foloase pentru națiune și biserică, ce le-ar aduce un astfel de institut de învățământ? Și earăși cine nu ar dori să vază realizat cât mai curând acest plan?

Sîntem siguri, că dintre Români nu este nimeni, care să nu se bucure, să nu se entusiasmeze, auzind, că acest gimnasiu e pe cale a se completa în curînd. În Zarand și în împrejurime aceasta este o veche dorință și o veche speranță, născută deodată cu actualul gimnasiu. În special corpul profesional care acum sînt 30 de ani a deschis an de an clasele noii școli, a nutrit această speranță și de aceea vedem, că cu primii absolvenți ai gimnasiului a ținut gratuit clasa V-a în anul școl. 1872-3, nădăjduind, că se vor pute deschide și clasele următoare.

Dornicele nădejdi însă nu s'au realizat nici până azi. Dela deschiderea gimnasiului au trecut 30 de ani și noi nici baremi în intervale de 8-10 ani n'am putut deschide succesive câte o clasă superioară.

S'ar pără că aceasta este o îndolență prea mare, dacă nu ne-ar scuza încătră împrejurările. Din nefericire chiar dela anul înființării acestui institut soartea noastră a început să se schimbe întru mai rea, mai nefavorabilă. Până pe la anii 70 ne puteam mișca mai liber, cel puțin pe terenul cultural-social, ca de atunci încoa. Fruntașii noștri au devenit angajați la lupte politice aprige, cari le consumau toate puterile, ear' acela, care ar fi fost în stare să pună la cale completarea gimnasiului, acela, care a făcut creațiuni uimitoare, unde mai nainte nu era nimic, marele Metropolit Șaguna, s'a stins și el nu peste mult. Cu moartea acestui nemuritor bărbat al națiunii noastre, era marilor concepții și creațiuni pentru archidieceasa română ortodoxă a trecut. Un pătrar de veac s'a scurs fără de mari foloase și azi cu privire la instituțiile mai de frunte, archidieceasa ortodoxă din Ardeal stă aproape acolo, unde a lăsat-o Șaguna.

Eată pentru-ace nu s'a completat gimnasiul din Brad.

Dar' se lăsăm trecutul și se privim lucrurile în realitatea prezentului.

Necesitatea imperativă a unui liceu complet românesc se impune în special în Brad. Se impune și prin raporturile geografice, în care se află Bradul și prin împrejurările în cari se desvoaltă de prezent viețea noastră politică și biserică-culturală.

Comitatul Hunedoarei are 267.895 de locuitori, dintre cari 240.538 sînt Români, ear' restul Nemți, Maghiari și alte frânturi de popoare. În acest mare comitat nu se află decăt un singur liceu complet, cel reformat din Orăștie, care e însă infectat de cel mai cras șovinism maghiar. Încolo nu mai află liceu complet începînd dela Alba-Iulia până la Arad și Lugoj. Asemenea nu este nici baremi un gimnasiu în tot cuprinsul Munților-Apuseni. Eată deci însemnătatea unui liceu în Brad, în raport teritorial. Un astfel de institut ar deveni un însemnat focular de cultură pentru neamul românesc. La el ar gravita marea de Români din comitatul Hunedoarei, din Caraș-Severin, din Munții-Apuseni și din părțile arădane.

Un liceu în Brad ar face bisericei și națiunii servicii împăturate mari, de cum le face azi modestul gimnasiu. Azi un gimnasiu cu 4 clase correspunde tot mai puțin necesităților noastre culturale. Diferitele cariere reclamă pregătire mai mare, decăt de 4 clase. Astfel se recere la notari 6 și 8 clase, ear' cariera preotească încă va reclama 8 clase cu maturitate. Un liceu în Brad ar pregăti un mare contingent de tineri români din partea locului, apți pentru toate carierele, bisericesti și laice. Și acești tineri, creșcuți în spirit curat românesc, ar deveni pionieri puternici ai culturai și ai năsuștelor mult cercatului nostru neam.

Eată necesitatea liceului din vorbă, isvorită din împrejurările, în cari se desvoaltă poporul român pe terenul cultural-bisericesc.

Timpul, credem, că ar fi încătră acomodat pentru realizarea acestei dorințe, dar' asupra acestuia și asupra modalităților ne vom pronunța în un articol următor.

Sibiu, 28 Nov. n.

Din parlament. În ședința de ieri a dietei maghiare s'au tăcut alegerile pentru delegațiuni. Deputații au votat lista compusă înainte, în perfectă înțelegere cu partidele opoziționale din parlament. Înainte de votare Kossuth a declarat, că partidul seu, fiind contrar din principiu instituiiunei delega-

țiunilor, nu va lua parte la votare. Ședința proxima a dietei maghiare va fi mână. Se va pune în discuție proiectul de lege, despre favorurile ce se vor acorda în viitor industriei indigene, ear' prim-ministrul Széll va răspunde la interpelarea deputatului Burabás, în chestia cu „jelen”. Tot ieri s'au făcut alegerile pentru delegațiuni și în casa magnafilor.

Un cuvînt al Monarchului.

„Neue Freie Presse” serie, că între numeroșii deputați primiți de Maj. Sa în ultimele zile în audiență, a fost și deputatul partidului Slavilor de sud, Dr. Bulat. În decursul audienței a accentuat Maj. Sa greutatea creării unei legi generale pentru regularea limbilor. Dr. Bulat a răspuns, că greutățile n'ar fi de neînvin, ci ar trebui numai susținut principiul egalității. Drepturile popoarelor nu trebuie sacrificate comodității amplotaților, ci trebuie să se ceară, ca amplotații să poseadă singuraticile limbi ale țerei. Maj. Sa a răspuns: Aceasta e adevărat. (Das ist wahr).

Indiferentism. Nu numai Ugron și cei de o pînură cu el, ci și presa guvernamentală se plînge că „națiunea” e indiferentă față de tot ce se petrece în jurul ei. „Pesti Hirlap” de es. tratează chestia la primul loc și face constatarea, că isvorul rēului acestuia residă în faptul, că adevărată opiniune publică nu există în Ungaria. A fost zdrobită și spartă în bucăți, cu puteri unite, adecă, cu cooperarea tuturor partidelor maghiare. De aceea scriitorul articolului face responsabile toate partidele din țeară pentru faptul că țeara merge spre prăpastie, că nu simte și nu vede nimic, ci privește evenimentele „cu gura căscată”. „Nu avem opiniune publică, — zice numitul ziar, — ci avem numai grupări cari se mișcă la poruncă, pentru-că la noi chiar și succesul întrunirilor publice e stabilit înainte”. — Asupra interesantului articol vom mai reveni.

Fiasco. Kossuthistii au tăcut un fiasco, complet cu întrunirea publică ce era convocată pe Dumineca trecută la Budapesta, în scopul ridicării unui energie protest din partea „națiunii”, în contra urcării cotei. La apelul adresat „națiunii”, nu au răspuns decăt cam la patru sute de cetățeni, „indigni” ai capitalei maghiare. Muncitorimea, care forma până acuma publicul ascultător al kossuthistilor, pre-

luc și tinerimea universitară, — a absentat în mod demonstrativ. Și așa, s'au adevărit cuvintele kossuthistului Juth Gyula, că „națiunea e slabă”; s'au adevărit însă și mai mult cuvintele lui Ugron, că „națiunea e lăză”. Și tot mai fac oamenii ei — gură!

Sărbările din Roma.

Cum era de prevăzut — și de dorit — relațiunile de frățietate între Italieni și Români, reînchipiate la umbra columnei lui Traian, se vor desvolta tot mai mult, și vor primi la timp și o consfințire oficială.

„Corriere d'Italia”, un mare ziar nou din Roma, publică în numărul dela 25 Noemvrie n. niște informațiuni interesante, care ne inspiră observațiile de mai sus.

Ziarul italian spune, că domnul V. A. Urechia a fost chemat la castelul Peleș, unde Regele și Regina României i-au cerut raport arat amănunțit asupra festivităților din Roma și a congresului orientaliștilor. Asemenea a fost chemat la palat și dl profesor Tocilescu, care a oferit M. Sale Reginei un album de fotografii, luate la 12 Octomvrie în forul Traian de profesorul italian Paolucci, și dedicate Carmen Sylvei.

Acestea și alte informațiuni ce se publică în „Corriere d'Italia” — despre medalia comemorativă, cadoul lui Baccelli, ilustratele noastre etc. — le-am știut și noi, măcar în parte. Ceea-ce n'am știut și ce ni-se pare important, e următoarea informație a ziarului italian:

„Senatorul Tocilescu are de gînd să facă senatului român o comunicațiune patriotică, îndată după deschidere, care va avea loc în 27 Nov. n.

Ilustrul istoriograf român va propune o moțiune de mulțumire din partea națiunii române către Italia, în semn de omaj pentru participarea simpatică și frățească ce a avut la sărbările din 12 Octomvrie.

Știrea aceasta n'am găsit-o în ziarele române. Se vede că anume s'a ținut în secret până acum, pentru a face cu atât mai plăcută surprinderea.

Noi ne aducem aminte că de bine ne-a căzut sufletului amărit moțiunea ce deputatul Imbriani a fost făcut la 1894 în camera italiană de a exprima simpatie față cu Româniilor cari luptă în Carpați pentru cele mai scumpe comori ale vieții lor. Atunci s'a făcut un schimb de saluturi frățesti între Roma și București.

Nimic mai firesc, mai nobil și mai românesc, dacă acum senatul român, va exprima mulțumirea ce toți Româniilor o resimt pentru felul cum Roma și un ministru al Italiei au dat strălucire actului de omaj ce Româniilor au făcut memoriei împăratului Traian.

Astfel de manifestațiuni sînt ca o rouă roditoare asupra sufletelor românești de pretutindenea.

plângînd; lucră întins, nu în fuga mare, ci lucră dela inimă și de aceea lucrul ei și avea spor.

Celălaltii argați ai părintelui Nicolae erau oareș-cum smeriți înaintea ei, mai că mai smeriți decăt înaintea mamei preote. Dacă cumva se cuteza careva să facă o glumă nesărată în fața ei, era destul ca ea să se uite odată lung la el, și acela îndată roșia și țipa fața-n pămînt. Dacă cutare servitoare cerea a-i povesti casele stăpînilor pe unde mai slugise, Salvina o făcea curînd să tacă, că numai două-trei vorbe-i spunea dela inimă și euminte și aceea tăcea rușinată.

Se și vorbea mult în sat de ea. Unii șoptiau, că ar fi fîfata părintelui, ce o arfi avut încă de cînd a fost cleric la curs; că și vorba și hainele-i seamănă cu a Ardeleniilor; alții spuneau că-i nevastă tîneră fugită dela bărbat și slugeste pe părintele de cînte, numai să-i facă scrisori de despărțanie; alții credeau că-i fată nenorocită și că acum se pocăște. Dar' adevărul nime nu-l știa spune.

Întrebat au ele, cele muieri, pe maica preoteasă, că de unde-i Salvina? Pe cîtă vreme-i tocmită la domnia-ei servitoare? Că a-i simbre-i dau? Ear' maica preoteasă ce putea să le răspundă? Zice că o chiamă Salvina, că-i din țeară, și n'are părinți. A băgat-o părintele. De rîndul simbrei n'au vorbit. A zis fata așa: „Mi-ți țin cîtă vreme v'a plăce purtarea mea; cînd voui fi de prisos în casa d-voastre, îmi veți plăti cît v'a trage inima și m'oi duce unde m'a îndreptă cel de sus.

„Unirea” și sinodul.

„Unirea” apreciază într'un prim-articol „Post festa” sinodul archidiece-san din Blaj. Reproducem unele părți din acest articol, care începe astfel:

„Sinodul a trecut... au trecut sărbătorile!

Căci sărbători au fost pentru istoria bisericii noastre zilele, în cari am văzut adunați în jurul capului nostru bisericesc pe cei mai de frunte îndreptățiți și împuterniciți ai clerului rural, ca împreună să dezbătă marile chestiuni dela ordinea zilei.

Chiar fără a intra în detalii, însuși faptul, că vedem adunați în jurul Archiereului lamura preoției dela sate, e de o neasemuită însemnătate, inspirînd nouă puteri de ambe părțile. Lovitură, cărora e spus capul bisericii sînt mai puțin dureroase, cînd el se știe încunjurat de credincioasa falangă a preșților Lui, și acestia la rîndul lor se știu mai la adăpost și nu mai au motive, să fie dubiteze de soartea bisericii, cînd cunosc din propria intuițiune zelul și abnegațiunea celor, ce stau în fruntea lor.

Inima ne saltă de bucurie, uităm pentru moment tot ce am îndurat până acum, și în mințile noastre, asupra cărora plana ca o negură îndoiala momentană — se face deodată lumină, „lumină lină a sfintei mîngîrii a Tatălui...” Și în zarea acestei mîngăietoare lumini, cu ochi umezi de lacrimi, cu inima tremurătoare de emoție, întrevădem un viitor mai bun și mai fericit! E bucuria marinarului, care întrevăde în zări virfurile turnurilor, cuturele iubite ale țerei sale, e bucuria unui popor, care susține cu cele din urmă sforțări cel mai scump lăcaș al pietății și puterii lui etnice. Căci prăvălit odată acest lăcaș, nimiciți sîntem și noi sub ruinele lui...

Salutăm din inimă hotărîrile sinodului, salutăm cu adănc respect pe cei-ce le-au adus. Ele vor marca epocă nouă în istoria noastră bisericească și generațiunile viitoare le vor aminti cu același adănc respect, de cari sîntem pîtruși astăzi, cînd e vie încă în gîndul nostru imaginea sinodului, și în auz ne răsuna încă ovațiunile furtunoase, erupțiunile acelea spontane de însuflețire, cu cari clerul și-a manifestat dragostea față de Archiereu și sfintele noastre strămoșești așezăminte.

Ne închinăm în fața acestei sfinte însuflețiri, căci schinteia, ce i-a dat naștere de sus este, Dela Părintele luminilor.

Căci însuflețirea este motorul tuturor faptelor mari și eroice, ear' hotărîrile sinodului, marchează o epocă nouă, o epocă, în care mult avem de luptat și de suferit, și care abia prin acest sinod și-a luat începutul.

După-ace marchează poziția luată de sinod în chestia autonomiei și a ajuto-

FOITA „TRIBUNEI”.

SALVINA.

— Nuvetă din vremile lui Horea. —

Frumos e Ardealul, cu puține țeri din lume, și multe vail frumoase are, despre cari cărțile de geografie au puțină știre. Una din vail cele mai frumoase, ale Ardealului este și valea Bucumanilor, ce se întinde dela răsărit spre apus, pe la poalele Detunalei. Pe lângă valea aceasta e înșirată comuna Bucium, care e împărțită în șese cătunuri, avînd fiecare cătun biserica sa și preotul seu. Locuitorii, din veacuri uitate, toți sînt Români metalurghi, băiași de aur, cum zic ei. Despre ospitalitatea lor a mers veste și poveste până prin țările vecine. Frumosul lor port încă-i face cunoscute dintr'un tîrg de oameni.

Pe la anul 1780 se ivi în Bucium o fată străină, frumoasă, zdravănă, bine îmbrăcată și cu o legătură de haine subsoară. Ea umbla din casă în casă, pe la oamenii mai cu stare, și se îmbia de servitoare. Bucumanii noștri și atunci, ca și acum, erau oameni darnici. Toți o miluiau căte cu ceva fără, însă a o primi servitoare; le era oare cumva se iee de servitoare pe o fată atît de frumoasă, atît de frumos îmbrăcată și cu așa purtări alese, semne de bună creștere. Ba muierile cu bărbați tineri se temeau să-i deie și adăpost peste noapte, că nu știau cine poate fi cea fată, nu cumva se le ademenească bărbații și să le facă traiu rău în casă. Dacă o întrebai de unde e

și cum o chiamă? ea răspundea că-i din Ardeal, o chiamă Salvina și că i-au murit amîndoi părinții, de aceea a luat lumea n cap, să afle loc de slujit. Unii credeau că așa este, alții însă se îndoiu, — dar' a o descoasă mai departe nime nu cerca.

Despre dreptăți încă nu o întreba nime, că p'acele vremuri erau scrisorile mai rare decăt azi, nu mai era în fiecare sat om cărturar afară de popa, și el nu era dator să deie pasaport, celor-ce mergeau dintr'un ținut într'altul. Nici nu era p'atunci obiceiul țerei să mai întrebi pe fiecare om de scrisori dela sat. Ori-ce străin se putea așeza unde-l arunca soartea, numai om de omenie să fi fost, ea se nu aibă de-a ajunge înaintea judecăților. Așa și Salvina s'ar fi putut așeza servitoare ori-unde, numai de și-ar fi aflat stăpîn; din partea dreptăților dela satul ei habar n'avea să aibă.

Dar' cît e de mare Buciumul cu ale lui cele șese biserici, și tot l'a cutreerat și loc de slujit nu și-a aflat. Cînd era cît p'aci să ese din astă vale frumoasă, în care-și pusese toată nădejdea, își mai cercă norocul odată la popa din Montari, unde o îndreptară cei oameni. Părintele Nicolae și primul pe Salvina servitoare, dar' fi spusese că numai pe timp nehotărît o poate primi, până i-a vedea hărnicia și purtarea. Preoteasa popai Nicolae nu se prea bucura că-i mai bagă popa o servitoare, fiindcă aceasta nouă, și străină, Salvina, prea era nu știu cum, mai altfel decăt alte fete de vîrstă ei, și se temea nu cumva părintele se cadă în ispită.

Dar' nu avea de ce se teme maica preoteasă; în scurt timp se dovedi că Salvina cu privirile și cu vorbele ei știe să inspire respect ori-cui. Ei, săraca de ea, nu-i sburda mîntea a dragoste, că sufletul ei era cuprins de mare jale și de mult necaz, ear' capul ei era atît de plin de griji, cît nici un colț că de mic nu mai era gol, în care să se poată sălășlui gînduri de dragoste. Lucra Salvina cu trăgere de inimă, nu ea o servitoare pe plată, ci ca o stăpână pe seama ei. Și era de lucru la casa părintelui Nicolae, că făcea cîte 6 vaci cu viței mici, cîte 8-12 porci la îngrășat, apoi pēcurar la oi, oameni la băi, oameni la șteampuri, servitori și servitoare care cărau peatră dela băi la șteampuri, la care trebuia tot mîncare și haine.

D'apoi curățenia cea mare ce trebuia ținută la casa părintelui, că era casă de popă! De aceea și luase părintele pe Salvina să fie mână de ajutor maicei preote. Și în adevăr era. Că ea nu aștepta să fie nici minată, nici îndemnată, ea făcea tot, ce vedea că-i de făcut. Dimineața, cînd se scula maica preoteasă, afla vacile mulse, porcii hrăniți, casa mîturată, focul făcut, oale cu apă proaspătă la foc, și Salvina gîndea că nimic nu lucră — atît earu hainele pe ea de albe și atît era ea de spălată și de pieptenată în toată vremea.

Cînd vedea că pânea-i pe gătate, nu aștepta să zică maica preoteasă, ci se puneia și cernea și frămînta și ardea focul, ca o muieră bătrînă. În veci însă nu o vedea nime rîzînd, dar' nici

Așa și era. Atăta știa și maica preoteasă și taica părintele, mai mult nici unul nu știa, și nici unul nu putea spune mai mult.

Cercat-a maica preoteasă să o descoase în căteva rînduri, dar' nimic n'a putut scoate dela Salvina. Ea i-a spus numai atăta: Maică preoteasă, fă-ți milă și pomană și nu mă mai descoasă. Ști fată săracă, n'am pe nime, numai pe Dumnezeu în cer și pe d-ta ael pe pămînt; Dumnezeu îmi e tată, d-ta îmi ești stăpână, mamă. De-ți place purtarea mea, ține-mă, de unde nu — dă-mi drumul, că voui merge cît m'or duce doi ochi, dar' fii bună nu mă mai descoasă cu vorbe de aceste.

Se cătrăni foc maica preoteasă pe Salvina pentru răspunsul acesta, o probăzî cum îi veni la gură, dar' în urma urmelor, ear' ea se înturnă și zise:

„Cine-i, cine nu-i, bine că mă slugeste cu credință. Ce m'oi sparge eu capul să știu toată viața porodita ei? Căta vreme s'a purta cum se poartă, are omenie la mine; cînd s'a înecîni, cum se încănesc toți servitorii după-ace se satură bine — îi dau drumul și altă părăsită-mi aduce.

Că era rea de gură, maica preoteasă, cînd era cătrănită, și era și rea de pagubă, sgărcită; de aceea ținea mult la Salvina, vîzîndu-o cu trăgere de inimă cătră casa ei, dar' o și probiozia rău, cînd se cătrănea. (Va urma).

Bibliografie.

Voci de presă asupra

„Călinarul Poporului”.

Presa noastră, ca totdeauna, nu are decât elogii pentru „Călinarul Poporului”. Eată câteva voci:

„Epoca”.

„Epoca” din București anunță astfel „Călinarul” nostru:

A apărut bine reputatul „Călinarul al Poporului” (pe 1900) editat de societatea „Tipografia” din Sibiu cu o bogată și frumoasă materie literară.

„Călinarul Poporului” intrând în al 16-lea an al existenței sale, numărul acesta e într-o ediție iubilărie.

„Familia”.

„Călinarul Poporului” pe anul 1900, redactat de redacțiunea „Tribunei” și editat de institutul „Tipografia” din Sibiu, a apărut cu un cuprins bogat și variat. O lectură foarte interesantă, înzestrată cu multe portrete și ilustrații actuale. Și de astă dată forța întregului este rubrica „Răvașul nostru” în care se descrie istoricul anului trecut privitor la noi Români, astfel încât orice cetitor are înaintea și o oglindă fidelă a anului. Îndeosebi e bogată partea politică a răvașului, care se încheie cu *Românii la columbia lui Traian*. Nu mai puțin e interesantă partea culturală națională în care se vorbește despre „Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român” și despre sărbătorile sale de la Deva, — precum și despre avântul ce aluat „Societatea pentru fond de teatru român”, care la Seliște a fost primită cu atâta căldură. *Țărani cari nu cetesc gazete*, dar și aceia cari cetesc, vor găsi în acest răvaș un resumat complet al fazei prin cari a trecut națiunea română în anul acesta. De aceea constatăm cu plăcere, că și de astă dată „Călinarul Poporului” și-a împlinit chemarea. Este instructiv. O adevărată carte pentru popor.

„Revista Orăștiei”.

„Ca în toți anii, așa și de astă dată, Călinarul acesta are un cuprins bogat și e scris într-un stil popular.”

Cursul pieței din Sibiu.

Din 27 Noembrie n. 1899.

Hărțile-monetă română	Cump.	9.15	vând.	9.20
Lire turcești				
Imperiali (15 R. aur)		19.00		19.05
Rublie rusești 100 k.		126.75		127.75
Galbeni		5.64		5.69
Napoleon-d'ori		9.53		9.58
100 Marce germane		58.50		59.05
Livre sterling		11.95		12.10

Bursa de Budapesta.

Din 25 Noembrie n. 1899.

Renta de aur ung. 4%	117.50
„ „ 4%	95.30
„ „ val. cor. 6%	120.—
Imprumutul căilor ferate ung.	118.80
Bonuri rurale ung.	94.—
„ „ croate-slavone	99.—
Obligațiunile desp. regalilor	94.50
Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin	138.—
Renta de hărțile austriacă	99.60
„ „ de argint austriacă	99.25
„ „ de aur austriacă	117.25
Losuri austriace din 1860	135.40
Acțiunile băncii austro-ungare	900.—
„ „ de credit ung.	372.50
„ „ de credit austr.	368.70
Scrisuri fonciare ale institutului de credit și economiei „Albina”	102.—
Galbeni imperiaști	5.70
Napoleon-d'ori	9.57
Marci 100 imp. germane	58.97
London 100 Livre sterlingi	120.65

Bursa de Viena.

Din 25 Noembrie n. 1899.

Renta de aur 4%	117.70
Renta ung. v. c. 4%	95.50
Imprumutul căilor ferate ung.	119.40
Bonuri rurale ung.	118.50
„ „ croate-slavone	99.60
Renta de hărțile austriacă	99.85
„ „ argint austriacă	99.55
„ „ aur austriacă	117.—
Losuri austriace din 1860	135.40
Acțiunile băncii austro-ungare	904.—
„ „ de credit ung.	373.50
„ „ de credit austr.	368.50

Bursa de București.

Din 12 Noembrie v.

5% Renta perpetuă	81 1/2
5% „ am. 1881	97 1/4
5% „ „ 1892	99
5% „ „ 1898	99
5% „ „ 1894	85
5% „ „ 1889	86
5% „ „ 90.94	86 1/2
5% „ „ 1896	87
5% „ „ 1898	87
Convertite rurale	—
5% Obl. c. B. 1883	—
4 1/2% „ „ 1890	—
5% „ „ 1895	—
5% Fonc. rur.	98 1/4
4% Fonc. rur.	81 1/2
5% „ urb. Buc.	87 1/4
5% „ Iași	85
Banca Națională	2415
Agricola	309
României	—
de scont	280
Dac. Rom.	415
Națională	425
Patria	—
Canstrucții	55
Basalt artificial	—
Tramv. nou	—
Baia centrală	110

Pentru redacție și editură responsabil: Andrei Baltes.
Proprietar: Pentru „Tipografia”, societate pe acțiuni: Iosif Marschall.

Esarëndare de pășune.

Pașunatul bisericii gr.-or. din Roșia săsească (Rothberg) în estensiune de 130 jugere, se va esarëndare de nou prin licitație publică pe trei, event. șese ani, socotiți dela 1 Ianuarie eal. vechiu 1900 înainte.

Licitarea se va efectui Duminecă, în 10 Decembrie st. n. 1899, la 9 ore înainte de prânz, în localitățile școlii gr.-or. din comuna Roșia-săsească.

Prețul de strigare se statorește cu suma de 400 fl. pe an. Cei-ce voesc să iee parte la licitațiune, vor avè deci să depue vadiul de 10% dela această sumă resp. suma de 40 fl., la mâna subsemnatului comisar consistorial, înainte de a se începe licitarea.

Oferte în scris încă se primesc, până la începerea licitațiunei. Ele însă au să fie provăzute cu vadiul de 40 fl. și cu declarația oferentului, că condițiile de licitare îi sânt cunoscute și că el necondiționat se supune acelor.

Condițiile ulterioare se pot afla în cancelaria subsemnatului comisar consistorial, încredințat cu efectuarea licitațiunei. [362] 1—3

Sibiu, la 12/24 Nov. 1899.

Ioan de Preda,

adv. și fiscal consistorial.

Cualități bune, probate, in stofe pentru haine de bărbați

[292] 13—22

despărțământul de postovării al firmei

Kastner & Öhler, în Graz.

Specialitate:

Postav (Loden) de Stiria.

Mustre gratis.

Prețuri fixe.

„Tipografia”, soc. pe acțiuni în Sibiu.

Se află de vânzare:

HOMO SUM.

ROMAN

DE GEORGE EBERS.

Prețul 1 fl. sau 2 lei 50 bani.

Comandă se pot face la

„Tipografia”,

soc. pe acțiuni în Sibiu.

„Tipografia”, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Poesiile

mult iubitelui și originalului poet

George Coșbuc,

se află de vânzare la „Tipografia”, pe lângă prețurile originale și anume:

„Balade și Idile” (editura Librăriei Socce & Comp., 1893) fl. 1.50.

„Fire de tort”, versuri (ca continuare la „Balade și Idile”), editura Librăriei C. Sfetcu, 1896 fl. 1.25

La comandă, care sânt a se adresa „Tipografiei”, soc. pe acțiuni în Sibiu, este de a se adăuga pe lângă prețul vol. și 5 cr. porto pentru 1 volum.

La librăria „Tipografia”, soc. pe acțiuni în Sibiu se vând:

Operele preotului Kneipp:

Sfaturi

asupra

sănătății copiilor sau îngrijirile

ce trebuiesc date copiilor bolnavi și sănătoși.

Prețul 1 fl. v. a.

Precum și

CURA DE APĂ.

Cum trebuie să trăiți.

Testamentul meu și Conferințe publice

Prețul 1 fl. 50 cr.

Nr. 1063—1899

of. com.

[363] 1—3

Publicațiune.

Din partea subsemnatei primării comunale se face cunoscut, că în 18 Decembrie, la 10 ore a. m., se va da prin licitațiune publică minuendă, care se va ține în cancelaria comună din Talmăcel, — clădirea unei case comunale. Prețul strigării se fixează după planul de clădire și preliminarul speșelor cu 9383 fl. 19 cr. v. a.

Doritorii de a licita sânt deobligați a depune 10% dela prețul strigării ca vadiu, însă se vor primi și oferte închise și instruite conform legii.

Planurile și preliminarul de spese referitoare la clădire, precum și condițiunile de licitație sânt puse spre vedere publică la cancelaria comună din Talmăcel, care se pot vedè în orele oficiale, de unde se pot primi și informațiuni mai deaproape, referitor la acelea.

Talmăcel, în 27 Noembrie 1899.

Primăria comună:

Nicolau Caicu. Ioan Comșia,

notar.

„Convorbiri Literare”.

„E un adevărat călinar popular, care în afară de materia calendaristică obicinuă, conține materia cea mai potrivită pentru a ține deșteptă conștiința națională în popor.

În „Dela 1848” se povestește luptele Românilor în contra asupritorilor unguri, car în „Răvașul nostru” se face o dare de seamă despre toate incidentele care au turburat viața românească din Ungaria dela Septembrie 1897 până în Sept. 98.

Într-adevăr mai rar carte care se urmărească cu atâtă unitate de concepțiune scopul propus.”

„TIPOGRAFIA”, SOCIETATE PE ACȚIUNI ÎN SIBIU.

A apărut!

CĂLINDARUL POPORULUI

pe 1900

Anul al XV-lea. — Ediție iubilărie.

Prețul 20 cr. es. și 5 cr. porto. Compactat în pânză, de salon 50 cr. și 10 cr. porto postal.

Cel mai bogat

călinar românesc în monarhie. Conține 14 articoli literari, istorici, economici, poezii, doine, snoave și glume.

„Doine și icoane din lumea românească”.

Cel mai ieftin

călinar românesc. Deși e mai bogat cu o coală ca anul trecut, se vinde tot numai cu prețul cel vechiu de

20 cr.

„Familia”.

„O carte draguță ca execuțiune tehnică, variată ca material, și națională ca tendență, mai pe sus de toate națională e „Călinarul Poporului” de pe anul ce vine (1899).

Cetindu-l, îți pare că stai de vorbă cu un țăran așezat și cuminte, care știe să spună atâtea lucruri, încât îți e mai mare dragul să-l ascuți. Despre „Răvașul nostru” zice: „Răvașul” a devenit un fel de gazetă anuală, care conține în resumat toate chestiunile ventilate în presa noastră periodică în decursul anului.”

Pentru oameni tineri există numeroase mijloace din străinătate, franceze, engleze și germane, în contra durerilor și scursurilor de țeve.

În toate casurile, în cari medicii prescriu oleu de santal, mai consult și mai bine este a se întrebuința

Santal-Egger,

preparat din cel mai bun oleu de santal din India, prescris pacienților din partea medicilor.

Prețul unui flacon 1 fl. 50 cr.,

la trimiterea înainte a prețului franco 1 fl. 70 cr.,

2 flacoane 3 fl.

[263] 15—40

3 flacoane 4 fl. 50 cr.

Farmacia la „Palatinul țerei”

în Budapesta, VI., Váci-körút 17.

„Floare albastră”.

„E anotimpul călindarelor. În românește până acum n'a apărut decât acesta, și probabil că el va fi până la sfârșitul cel mai potrivit scopului pe care și-l-a propus, dintre toate călindarele cari vor apărea de acum înainte în țeară.

Publicația „Tipografiei” din Sibiu face o fericită excepție și merită să o fericită excepție și merită să o relevăm. „Călinarul Poporului” e, cu adevărat, scris pentru poporul român, e o mică cronică a evenimentelor petrecute în țările locuite de Români, un modest dar puternic imbold de înmăbrătare la luptă, de înfăcșurare a sentimentului patriotic.”

Cel mai frumos

între toate călindarele dela noi. Hărțile fine, litere nouă, dese, tipar frumos, împodobit cu

19 ilustrațiuni!

„Românii la Roma”. Raport amănunțit despre mândrele și imposantele sărbări din „Forul Traian” cu ilustrațiuni.

Prețul tot cel vechiu numai

20 cr.

Călinarul Poporului

pe anul vișect

1900.

Anul XV.

SIBIU.

Editura și tiparul „Tipografiei”, societate pe acțiuni.

Ilustrațiile.

1. Români din Bănat. — 2. Țărani bătrâni din Săcele (I. Brașov). — 3. Generalul Mihail cav. de Trapa. 4. Valea Șoimului (priveliște). — 5. Alesandru Filip. — 6. Ioan Bran de Lemény. — 7. Regele Carol al României. — 8. Regina Elisabeta (Carmen Sylva). — 9. Ioana Bădilă n. Moldovan. — 10. Poartă-de-fer. — 11. Mihail Butean de Bera (mareproprietar în Ciomacoz, care a făcut fundațiune de 17.750 fl. într-o lună). — 12. Floriana Butean n. Jucan. — 13. Grigorie I. Brătianu, primul președinte al Ligei. — 14. M. Sa Monarchul Francisc Iosif I. — 15. Țarul Rusiei Nicolae II. — 16. Emil Loubet, președintele Republicii franceze. — 17. Umberto, regele Italiei. — 18. Prof. Grig. To-cilescu. — 19. Fruntași comunei Găleş: Preotul, primarul și notarul, la 1867.

„Răvașul Nostru”.

Icoană fidelă despre toate întâmplările de peste an din viața politică, culturală, literară și economică a Românilor. „Răvașul” e împodobit cu ilustrațiuni ca:

Împăratul-Rege. — Țarul Rusiei. — Suveranii României. — D-na Bădilă etc.

„Liga Română”.

„E un călinar draguț, interesant și instructiv, care n'ar trebui să lipsească din casa nici unui Român doritor de a fi în curentul afacerilor românești de peste muni.”

Sub titlul „Răvașul nostru”, călinarul publică cronică întreagă a cauzei naționale. O serie de bine reușite ilustrațiuni dau publicățiunei un aspect cât se poate de simpatice.”